

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa wnoszącego odwołanie do nieprzyczyniania się do własnego oskarżenia podczas kontroli w dniu 4 grudnia 2019 r.;

Zarzut czwarty dotyczący błędu w stosowaniu lub interpretacji rozporządzenia nr 883/2013 w odniesieniu do wewnętrznego mechanizmu konsultacji i kontroli OLAF oraz prawa wnoszącego odwołanie do złożenia skargi;

Zarzut piąty dotyczący braku uzasadnienia i sprzeczności wyводу w odniesieniu do prawa wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym;

Zarzut szósty dotyczący braku uzasadnienia w odniesieniu do bezstronności dyrektora generalnego OLAF;

Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa do obrony wnoszącego odwołanie, a w szczególności art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2013, jak również sprzeczność uzasadnienia w odniesieniu do tych praw i tego artykułu w zakresie pobierania próbek przez chorwackie organy celne na wniosek OLAF.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
12 października 2022 r. w sprawie T-502/19, Francesca Corneli/EBC, wniesione w dniu 22 grudnia
2022 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-789/22 P)

(2023/C 63/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, D. Triantafyllou i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Francesca Corneli, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 12 października 2022 r. w sprawie T-502/19, Francesca Corneli/EBC, doręczonego Komisji w tym samym dniu,
- 2) oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji jako niedopuszczalnej, a ponadto jako bezzasadnej i obciążenie skarżącej kosztami postępowania w obu instancjach.
- 3) ewentualnie, uchylenie wyroku Sądu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja Europejska podnosi pięć zarzutów.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 263 TFUE, ponieważ błędnie uznał, że decyzje zaskarżone w pierwszej instancji dotyczyły bezpośrednio i indywidualnie skarżącej, oraz że skarżąca miała niezależny interes we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności, a także dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych sprawy.

W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 84 regulaminu Sądu, gdy rozpatrywał zarzut dotyczący naruszenia art. 70 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 385 z dnia 1 września 1993 r. w sprawie wersji skonsolidowanej prawa bankowego i kredytowego (zwanego dalej „wersją skonsolidowaną prawa bankowego”). Zarzut ten nie został podniesiony w skardze i nie mógł zostać podniesiony później na etapie odpowiedzi na skargę, ponieważ nie opierał się na kwestiach prawnych i faktycznych, które ujawniłyby się dopiero w trakcie postępowania. Ewentualnie, Sąd naruszył zasadę dyspozycyjności i zakaz badania z urzędu okoliczności związanej z materialną zgodnością z prawem zaskarżonego aktu.

W ramach trzeciego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾ oraz art. 70 ust. 1 ujednoliconej wersji prawa bankowego, dokonując błędnej wykładni przesłanek rozwiązania organów administracyjnych i nadzorczych instytucji kredytowej przewidzianych w drugim z tych przepisów zgodnie z ogólnymi zasadami wykładni prawa włoskiego. Sąd dokonał błędnej wykładni wspomnianego art. 70, nie uwzględnił konieczności dokonania wykładni systematycznej, historycznej i teleologicznej zgodnie z Konstytucją Republiki Włoskiej, a ponadto nie uwzględnił orzecznictwa krajowego.

W ramach zarzutu czwartego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 288 ust. 3 TFUE poprzez błędne stwierdzenie, że art. 70 ust. 1 skonsolidowanej wersji prawa bankowego nie może być interpretowany w sposób zgodny z art. 29 dyrektywy 2014/59/UE⁽²⁾. W szczególności Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek dołożenia wszelkich starań, w ramach przysługujących mu uprawnień, w celu zapewnienia pełnej skuteczności spornej dyrektywy, przy uwzględnieniu całości prawa krajowego i zastosowaniu uznanych w nim metod wykładni, oraz osiągnięcia rezultatu zgodnego z celem dyrektywy.

W ramach zarzutu piątego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 oraz art. 288 ust. 2 i 3 TFUE, zakazując Europejskiemu Bankowi Centralnemu oparcia jego działania na przepisach dyrektyw mających bezpośrednią skuteczność oraz nakazując mu stosowanie krajowych przepisów transponujących sprzecznych z tymi dyrektywami.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287 s. 63).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 73, s. 190).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 19 października 2022 r. w sprawie T-850/19, Grecja/Komisja, wniesione w dniu 27 grudnia 2022 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-797/22 P)

(2023/C 63/35)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Leftheriotou, A.E. Vasilopoulou)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 października 2022 r. w sprawie T-850/19⁽¹⁾, którym to wyrokiem została oddalona skarga Republiki Greckiej, wniesiona w dniu 12 grudnia 2019 r. i zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 7 października 2019 r., C(2019) 7094 final, dotyczącej środków SA.39119 (2016/C) (ex 2015/NN) (ex 2014/CP) wdrożonych przez Republikę Grecką w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji związanych z pożarami w 2007 r. (decyzja ta dotyczy wyłącznie sektora rolnego) (Dz.U. 2020, L 76, s. 4), w celu uwzględnienia wspomnianej wyżej skargi i stwierdzenia nieważności decyzji Komisji.